

1. KORINTHUSI LEVÉL 15-16.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál Korinthusiakhoz írt első levelének 15. fejezeténél. A korinthusi gyülekezetben meglehetősen rossz állapotok uralkodtak. Tele volt testiességgel, amely megoszláshoz, vagyis pártoskodáshoz vezetett.. Ráadásul a lelki ajándékok terén sem láttak tisztán, és számos más fura elképzelést tápláltak. Akadtak ugyanis olyanok a korinthusi gyülekezetben, akik kijelentették, hogy a halottak nem támadnak fel, és ezzel mintegy a szadduceusok elméletét tették magukévá.

Pál eddig már számos problémával foglalkozott a korinthusi gyülekezetben, és itt a 15. fejezetben az utolsó kérdéskörre tér rá. Ez pedig nem más, mint a halottak feltámadásának kérdésköre.

15.1. *Eszetekbe juttatom, testvéreim, az evangéliumot, amelyet hirdettem nektek, amelyet be is fogadtatok, amelyben meg is maradtatok.*

2. *Általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké.*

3. *Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint.*

4. *Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon,*

A feltámadás első bizonyítékaként tehát Pál az evangéliumot említi, amelyet hirdettek, és amelynek hatására emberi életek változtak meg. Azt mondja Pál, hogy *általa üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem is nektek, hacsak nem elhamarkodottan lettetek hívőkké.*

Ugyanebben a fejezetben majd a 14. versben ezt írja Pál: *Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a hitünk.*

Ha nincs feltámadás, akkor nincs miben hinnünk és nincs miben reménykednünk. De mi az az evangélium, amelyet Pál hirdetett? Azt hirdette, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Ezt látjuk a 3. versben. Az Írások alatt pedig Pál bizonyosan az ószövetséget érti, hiszen az Újszövetség akkor még nem íródott meg.

Az Ószövetség valóban több helyen is utal Jézus Krisztus halálára. Vegyük például a 22. zsoltárt, amely a kereszthalált írja le. Vagy nézzük csak meg az Ézsaiás 52. részét a 12. versstől vagy az Ézsaiás 53. részét.

És mit hirdetett még az evangélium? A 4. vers szerint azt, *hogy eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon.*

Ezt a kérdést már nehezebb megválaszolni, hiszen hol találunk az Írásokban utalást arra, hogy Jézus harmadnap feltámad?

Máté evangéliumában azt látjuk, hogy amikor egyes farizeusok és írástudók megkeresték Jézus, és jelt kívántak tőle, Jézus így válaszolt a Máté 12,39-40-ben: *Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.*

Úgy tűnik tehát, hogy maga Jézus állít fel itt párhuzamot aközött, hogy Jónás 3 napot töltött a hal gyomrában, és saját halála és feltámadása között. Persze nagyon nehéz egyértelműen kijelenteni, hogy Jónás szabadulása a harmadik napon a hal gyomrából egy az egyben előképe Jézus Krisztus harmadnapon történő feltámadásának.

De nézzük csak meg mit mond Isten Ábrahámnak az 1 Mózés 22-ben, mégpedig a 2. versben: *Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!*

Amikor tehát az 1 Mózés 22,2-ben azt mondja Isten Ábrahámnak: *Fogd a fiadat, a te egyetlenedet*, ez mintegy visszaköszön a János 3,16-ban, ahol János ezt írja: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta.*

De térjünk csak vissza Ábrahám történetéhez. Ábrahám engedelmeskedett Istennek, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát, és aztán elindult arra a helyre, amelyet Isten mondott neki. Vagyis elindult Hebron területéről Jeruzsálem felé.

A 4. versben ezt olvashatjuk: *A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről.*

Azt a helyet, ahová Isten küldte őt, Mórijjá hegyét, amely Jeruzsálemben van.

Izsákról meg kell említenem, hogy Jézus Krisztusnak egy roppant érdekes előképe.

Visszatérve azonban Ábrahámhoz, biztos vagyok benne, hogy háromnapos útjuk során Ábrahám fejében az ő fia, Izsák már halott volt. A zsidók 11,17-19-ben ezt olvashatjuk: *Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondattott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni”. Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani.*

Ábrahám azért gondolta ezt, mert ahhoz, hogy Isten ígérete beteljesüljön, Izsáknak élnie kellett. Hiszen, amikor Isten arra kérte Ábrahámot, hogy Izsákot áldozza fel, Izsáknak még nem voltak utódai. Ábrahám tehát annyira bízott abban, hogy Isten megtartja ígéretét, amely szerint Izsáktól származik majd az, akit utódjának neveznek, hogy hajlandó volt engedelmeskedni Istennek, és ha kell, feláldozni saját fiát, mert biztos volt abban, hogy ha a fia meghal, Isten feltámasztja őt a halálból. Mivel tehát Ábrahám hitt a holtak feltámadásában, hajlandó volt Isten parancsának engedelmeskedni.

Egy bizonyos ponton túl Ábrahám már nem vitte magával a két szolgáját, hanem csak fiával, Izsákkal mentek tovább.

6. vers: *Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt.*

7. De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány?

8. Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt.

9. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére.

10. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát,

11. kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! ő így felelt: Itt vagyok.

12. Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.

13. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnekadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett.

De menjünk vissza a történetben arra a pontra, amikor Ábrahám hátrahagyta két szolgáját, és csak fiával, Izsákkal indult tovább. Nagyon érdekes, amit Ábrahám két szolgájának akkor mond.

Ábrahám a következőket mondja az 1 Mózes 22,5-ben: *Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok.*

Ábrahám tehát egyértelműen azt mondja szolgálóinak: Mind a ketten visszatérünk hozzátok.

Ábrahám erősen bízott abban, hogy Isten megtartja az ígéretét, amely szerint, aki Izsáktól származik, azt fogják utódának nevezni. Mivel bízott Istenben, tudta, hogy Isten valahogy, valamilyen úton-módon ezt a helyzetet is megoldja, sőt ha kell, feltámasztja Izsákot.

Ábrahám tehát a kost áldozta fel égőáldozatul a fia helyett.

14. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés.

Milyen érdekes, hogy kétezer évvel azután, hogy Ábrahám Isten parancsának engedelmeskedve majdnem feláldozta saját fiát, Izsákot, a Mórijjá hegy tetején, Isten ugyanazon a hegyen gondoskodott az áldozatra való bárányról, és feláldozta egyszülött Fiát. Ábrahám tehát Isten parancsára kétezer évvel korábban eljárta azt, ami Isten Fiával kétezer évvel később történni fog majd. És Isten valóban gondoskodott az áldozatra való bárányról, pontosan úgy, ahogy azt Ábrahám megjövendölte, amikor azt mondta: *Az Úr hegyén a gondviselés.*

Tehát azt mondja Pál a 3. versben: *Mert én elsősorban azt adtam át nektek, amit én magam is kaptam; hogy tudniillik Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint.*

4. Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon,

5. és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.

6. Azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak.

7. *Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.*

8. *Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is.*

9. *Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát.*

10. *De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok,*

Ezt bizony mindannyian elmondhatjuk, hiszen én sem vagyok méltó arra, amit Isten értem tett, és nem vagyok méltó arra a szolgálatra, amibe helyezett.

Egy ismert amerikai lelkipásztor, Tony Compolla egyszer nevetve a következőket mondta egy csoportnak, akikkel beszélgetett: Ha ti tudnátok, hogy én milyen bűnös vagyok, akkor most nem ülnétek itt, és nem hallgatnátok engem. De hadd tegyem hozzá, hogy ha én tudnám, ti milyen bűnösök vagytok, nem állnék itt előttetek, és nem beszélnék veletek. Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok. Aldott legyen az ÚR az Ő kegyelméért.

Visszatérve azonban Krisztus feltámadására, az ApCsel 1,3-ban azt olvashatjuk, hogy Jézus szenvedése után sok bizonyítékkal bizonyította, hogy valóban feltámadt. Feltámadása után látta őt Péter és a tanítványok. Egyik alkalommal több mint 500 testvérnek jelent meg egyszerre. Ezt olvashatjuk az 1 Korinthus 15,5-ben.

7. vers: *Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak.*

Valószínű, hogy itt Jakabról, Jézus Krisztus testvéréről volt szó, nem pedig arról a Jakabról, aki János testvére volt. Azért is gondolom ezt, mert Jakabot itt külön említi meg Pál. Tudnunk kell, hogy Jézus testvérei, Jakab és Júdás, először nem hittek őbenne. A Márk 3-ban azt látjuk, hogy egy napon felkeresték Jézust, hogy hazavigyék magukkal, mert azt gondolták Róla, hogy megőrült. Miután azonban Krisztus feltámadt, és megjelent többek között saját testvérének, Jakabnak is, ő is hitre jutott. Sőt mi több a korai egyház egyik meghatározó személyiségévé vált.

Azután azt mondja tehát Pál a 8. versben: *Legutoljára pedig, megjelent nekem is.*

És hozzáteszi azt is: *Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát.*

Pál egész életében nagyon sajnálta, hogy életének egy részét azzal töltötte, hogy üldözte azokat, akik Jézus Krisztusban hittek. Ott volt, amikor Istvánt halálra kövezték, sőt támogatta is ezt, és ő vigyázott azoknak a férfiaknak a felső ruhájára, akik Istvánt megkövezték.

Az ApCsel 9,1-2-ben azt olvashatjuk, hogy: *Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha*

talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe.

Saul tehát véresen üldözte a korai egyházat, és sokakat erőszakkal próbált eltéríteni a hitüktől. A későbbiekben pedig, amikor maga is megtért, nagyon bántotta ez. Ezért mondja, hogy: Nem vagyok méltó arra, hogy apostolnak neveztessem, de Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok. Egészen csodálatos, amit itt Pál mond.

10. és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.

11. Azért akár én, akár ők: így prédikálunk, és ti így lettetek hívőkké.

Vegyük észre, hogy Pál életében helye van a kegyelemnek, és helye van a cselekedeteknek is. Vannak, akik úgy beszélnek Isten kegyelméről, hogy közben teljesen kizárják a cselekedeteket. Sőt mi több, egyesek úgy tekintenek a cselekedetekre, mint egy rossz dologra.

Természetesen nem helyes az, ha a cselekedeteink alapján akarunk megigazulni, és úgy gondoljuk, hogy majd a cselekedeteink alapján állhatunk meg az Úr előtt. Nem a cselekedeteink tesznek igazzá Isten előtt. A cselekedetek csupán válaszreakciók Isten kegyelmére és az üdvösségre, amely az enyém hit által kegyelemből. A megtérésem után a cselekedetekkel válaszolok, reagálok Isten kegyelmére, hiszen vágyom megtenni mindazt, amire Isten elhív. Akkor már igenis vágyom munkálkodni Istenért, de nem azért, hogy bekerüljek a mennybe, nem azért, hogy megdolgozzam az üdvösségemért. Hanem egyszerűen csak azért, hogy kifejezzem hálámat Istennek az irántam való szeretetéért, és mérhetetlen kegyelméért, amelyet kiöntött rám.

A cselekedeteknek is megvan tehát a helye a hívő életében. Sőt nagyon is fontos helyet foglalnak el benne. Az üdvösség nem cselekedetek által van, viszont a cselekedeteinkkel nagyszerűen kifejezhetjük a hálánkat Istennek a szeretetéért és a kegyelméért.

A baj ott kezdődik, hogy gyakran felcseréljük a dolgokat, és elvárjuk Istentől, hogy Ő reagáljon a mi cselekedeteinkre. Ennek jegyében azt gondoljuk, hogy ha bűntölünk, akkor Isten bizonyosan válaszol, vagy reagál a dicséretünkre. Sokszor tehát azért tesszük mindezt, mert ezáltal mintegy kötelezni szeretnénk Istent arra, hogy válaszoljon, reagáljon. Ha azonban ezt tesszük, akkor felcseréljük a dolgok sorrendjét, hiszen Isten a kezdeményező, az ember pedig erre reagál. Nem azért kellene tennem bizonyos dolgokat, hogy azok által rákényszerítsem Istent arra, hogy válaszoljon. Itt nem arról van szó, hogy azt mondom Istennek: Uram, én ezt meg ezt megteszem Érted, ha cserébe Te ezt meg ezt meg teszed értem. A cselekedeteim tehát nem arra szolgálnak, hogy általuk rákényszerítsem Istent arra, hogy válaszoljon, hanem a cselekedeteimmel válaszolok, reagálok mindarra, amit Isten értem tett.

Pál is, aki Istentől olyan sok kegyelmet kapott, sokkal többet fáradozott, mint az összes többi apostol. Jézus is azt mondja a lukács 7,47-ben: *Akinek sok bűne bocsáttatik meg, nagyon szeret.*

12. *Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása?*

13. *Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel.*

Ez az elképzelés pedig katasztrofális következményekkel jár.

14. *Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.*

15. *Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak.*

16. *Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel.*

17. *Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.*

18. *Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el.*

19. *Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.*

A mi reménységünk az örök életben van, ami a miénk Jézus Krisztusban. Ha azonban Jézus Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor hiába való minden, hiábavaló az igehirdetés és hiábavaló a mi hitünk is.

De Pál hozzáteszi: 20. *Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje*

21. *Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is.*

22. *Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.*

23. *Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.*

24. *Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.*

25. *Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét.*

Pál itt Ádámot említi, és rámutat arra, hogy Ádám bűnén keresztül lépett be az emberek életébe a halál.

A Róma 5,12-ben ezt olvashatjuk: *Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.*

Ádám bűne halált hozott, Jézus Krisztus azonban életet.

A Róma 5,18-ban ugyanis azt olvassuk: *Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.*

Az 1 Korinthus 15,20-ban pedig ezt írja Pál: *Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.*

Az első zsenge, vagy az elsőszülött kifejezések nem szükségszerűen jelentenek valami olyat, ami elsőként jön a sorban, hanem gyakran inkább egy olyan dologra utalnak, amely a legnagyobb jelentőséggel bír.

Ebben az esetben azonban, amikor Pál azt mondja, hogy Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje, majd később is, amikor Krisztus feltámadásáról beszélve azt írja, hogy Krisztus az első zsenge, természetesen arról van szó, hogy Krisztus sorrendben is az első volt, aki feltámadt.

Krisztus feltámadása előtt azonban az ószövetségi szentek haláluk után egy úgymond átmeneti helyen tartózkodtak, Hádészban.

A Lukács 16,19-től kezdődően a következőket olvashatjuk: *„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.*

20. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele,

21. és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

22. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

23 mint ez a pokolban kínok között gyötrődve – vagyis a hádészban – felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

24. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

25. De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz.

26. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki. Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához;

28. mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

29. Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

Majd a 31. versben Ábrahám hozzátette: *Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.*

Jézus ezen tanításából kitűnik az, hogy a Hádész két részből épült fel. Egyik részében foglaltak helyet azok, aki várták Isten ígéretének beteljesedését és az ítélet napját. Akkor ugyanis - a Jelenések könyve 20,13 szerint – a halál és a pokol kiadják majd a náluk lévő halottakat. A Zsidókhöz írt levél 11.

fejezetének 13-14 verseiben a következőket olvashatjuk az ószövetségi pátriárkákról, akik hitben jártak, és várták, hogy beteljesedjenek rajtuk Isten ígéretei: *Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígérek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek.*

Mi hívőként ugyanúgy átutazóban vagyunk ezen a földön, és várjuk Isten városát, azt, hogy eljöjjön Isten országa.

Ők tehát hitben haltak meg, anélkül, hogy beteljesedtek volna rajtuk az ígérek. Nem kerülhettek addig tökéletes állapotba, amíg Jézus Krisztus fel nem áldoztatott. A feláldozott állatok vére ugyanis senkit nem tudott igazán megtisztítani a bűnétől, csak elfedezte a bűnöket. De hitben mindenki arra az időre várt, amikor majd eljön a tökéletes áldozat, amikor majd Jézus Krisztus, az Isten Báránya, meghal értünk a kereszten, és eltörli bűnünket.

Az ApCsel 2-ben Péter azt mondja, hogy amikor Jézus meghalt, lement a Hádészba. De lehetetlen volt, hogy ott maradjon. Az ApCsel 2,24 szerint lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. Hiszen Isten a 16. Zsoltár 10. versében egy ígéretet tesz, amely így szól: *Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba* - vagyis, hogy a halál fogságában maradjon.

Péter tehát az ApCsel 2,29-ben ezt mondja: *Atyámfiai, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig.*

30. *De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára;*

31. *ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.*

32. *Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk.*

Nézzük csak meg, hogy mit mond Jézus a Máté 12,39-40-ben azoknak az írástudóknak és farizeusoknak, akik jelt kívántak Tőle. *Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele. Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.*

Azt látjuk tehát, hogy az a három nap alatt, amíg Jézus valóban a föld gyomrában volt, holtan prédikált azoknak a lelkeknek, akik ott raboskodtak. Amikor azonban felment onnan a magasságba, kiszabadította a foglyokat. Ábrahámot, Lázárt, és mindenki mást, akik ott vártak Isten ígéretének beteljesedésére. Jézus tehát kiszabadította a foglyokat rabságukból.

Vagy nézzük csak meg az Ézsaiás 61,1-ben található prófécia a Messiásról: *Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözöm a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.*

Milyen foglyokról van itt szó? A Halál foglyairól. Jézus tehát az első zsenge azok közül, akik feltámadnak a halálból.

A Máté 27,52-53-ban ezt olvashatjuk: *A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.*

Jézus tehát szabadságra vezette a foglyokat, kinyitotta börtönük ajtaját. Krisztus tehát első zsengeként támadt fel, és kiszabadította a foglyokat, az ószövetségi szenteket.

Jézus Krisztus második eljövetelkor, amikor visszatér a földre, a szentjeivel együtt tér majd vissza, hogy megalapítsa Isten országát.

Beszélhetünk tehát egy első feltámadásról, amely egy hosszú folyamat. Ez a folyamat Jézus Krisztus feltámadásával kezdődött. Ő volt az első zsenge, és napjainkban is folytatódik, ahogy Isten gyermekei meghalnak. Az első feltámadás időszaka akkor fejeződik be, amikor a nagy nyomorúság időszakában meghalnak azok a szentek is, akikre mártírhalál vár, és ők is a mennybe kerülnek. Ezzel lezárul az első feltámadás időszaka.

Sor kerül majd egy második feltámadásra is - a hitetlenek feltámadására -, de csak Jézus Krisztus ezeréves királyságát követően. Erről olvashatunk a Jelenések 20-ban. János ott azt írja a 11. versben: *És láttam egy nagy fehér trónust és a rajta ülőt: színe elől eltönt a föld és az ég, és nem maradt számukra hely.*

12. *És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitattott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint.*

13. *A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint.*

Ez tehát a második feltámadás.

23. vers az 1. Korinthus 15-ben: *Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelkor következnek azok, akik a Krisztuséi.*

Tehát Krisztus második eljövetelkor fejeződik be ez a folyamat.

24. *Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.*

Minderre majd Krisztus ezeréves földi uralma után kerül sor. Amikor megkezdődik Krisztus ezeréves uralma a földön, a Sátánt megkötözik, és az Abasszoszba zárják. Az ezeréves királyság vége felé azonban kiengedtetik a Sátán, és összegyűjti a népeket, hogy háborúba induljon Jézus ellen. És

akkor Mihály arkangyal feláll, legyőzi a Sátánt, aki a tűz tavába vettetik azokkal a hitetlenek együtt, akiknek a neve nem volt beírva az Élet Könyvébe. Azután pedig, hogy Krisztus legyőzi Isten minden ellenségét és minden lázadót, a teremtett világ teljes egészében Jézus Krisztus parancsának fog engedelmeskedni.

Kezdetben Isten megteremtette a mennyet és a Földet, és Ő uralkodott mindenek felett. Az egész az Ő országa volt, az élet és világosság országa, melyben minden teremtmény Neki engedelmeskedett. Volt azonban Istennek egy gyönyörű és nagyon okos teremtménye, akit úgy hívtak, hogy: 'A reggel fia', vagyis Lucifer. Lucifer gyönyörű volt és nagyon bölcs, mindenben tökéletes, egészen addig, amíg azt nem mondta magában: „Szeretném, ha engem magasztalnának úgy, mint Istent.” Lucifer tehát fellázadt Isten ellen, és nem akart többé engedelmeskedni Neki, hanem ő maga akart olyan lenni, mint Isten. Ezért létrehozott egy másik, új országot. A sötétség és a halál országa volt ez, amely lázadt Isten országa ellen. Egy napon azonban Isten majd egyszer s mindenkorra véget vet a Sátán lázadásának, és megítéli minden ellenségét. Ezután Jézus egy csodálatos új országot teremt.

1 Kor 15,24. Azután jön a vég, amikor átadja az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.

Azokat, amelyek a korábbiakban lázadtak Isten ellen. Kezdetben is Isten uralkodott egyedül, és egy ország létezett csupán: Isten országa. Végül majd ugyanígy helyre áll a rend, és egyedül Isten fog uralkodni az egész világegyetemben. A világmindenség minden teremtménye ismét Istennek fog engedelmeskedni, és Vele összhangban fog élni, és az azt követő örökkévalóságban Isten megmutatja majd nekünk az Ő örökkévaló szeretetének és kegyelmének túláradó gazdagságát Jézus Krisztusban.

Ránk hívőkre tehát csodálatos jövő vár. Ehhez azonban szükséges, hogy valóban legyen feltámadás. Hiszen ha a holtak nem támadnak fel, akkor már most nyomorultak vagyunk. Hiszen akkor semmi másunk nincs, csak ez a rohamosan romló világ.

25. Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét.

26. Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.

A Jelenések 20-ban azt látjuk, hogy a halál és a pokol is belevettetik a tűz tavába, vagyis megsemmisül.

27. Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy annak kivételével, aki neki alávetett minden.

Emlékezzünk csak vissza, mit mond Isten Jézusnak a 110. zsoltár 1. versében: *Így szól az ÚR az én uramhoz: Ül a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem!*

Filippi 2,9. *Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb,*

10. *hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;*

11. *és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Isten tehát mindent Jézus lába alá vet majd, Önmagán kívül, hiszen Ő maga az, aki mindent Jézus lábai alá vet.

28. *Amikor pedig majd alávetetett neki minden, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki alávetett neki mindent, hogy Isten legyen minden mindenkben.*

Újra helyreáll tehát a régi rend. Ismét egy ország lesz: az élet és a világosság országa. És minden Isten fennhatósága alatt lesz, mindenki Neki engedelmeskedik.

Amikor Jézus emberi testet öltött, alárendelte magát az Atyának.

A Filippi 2,6-ban azt olvashatjuk, hogy: *mert ő – vagyis Krisztus – Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel,*

7. *hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult;*

8. *megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.*

Ezért magasztalta fel őt Isten mindenek fölé.

Jézus a János 5,30-ban kijelenti, hogy *nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.*

A János 8,29-ben Jézus azt is mondja, hogy *mindig azt teszem, ami neki – vagyis az Atyának – kedves.*

A Máté 26,39-ben pedig a Gecsemáné kertben így imádkozik Jézus: *„Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.”*

Jézus tehát alárendelte magát az Atya akaratának, és rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, mint ahogy azt a Zsidók 2,9-ben olvashatjuk, hogy az emberekért elszenvedje a kereszthalált.

A János 17,4-ben pedig ezt mondja: *Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem:*

5. *és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.”*

Az Atya azt válaszolja: *„Már megdicsőítettelek, és meg is foglak dicsőíteni.”* Most Jézus ott ül az Atya jobbán, és várja, hogy az Atya mindenkit az Ő lába alá vessen, és lábának zsámolyává tegyen.

Amikor tehát Jézus az utolsó nagy lázadást is leveri, egy új országot ad át az Atyának. Egy olyan országot, amelyet Jézus tesz tökéletessé az irántunk való szeretetével, kegyelmével és azzal az áldozattal, amelyet értünk hozott, és amely által lehetővé tette számunkra azt, hogy polgárai lehessünk Isten örökkévaló országának.

Aztán Pál azt írja, hogy akkor a Fiú is aláveti magát ismét az Atyának, hogy Isten legyen minden mindenekben.

29. Különbözik mi értelme van annak, hogy a halottakért megkeresztelkednek? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért keresztelkednek meg értük?

Ez az egyedüli hely az Igében, ahol szó esik valaki olyanról, aki egy halottért keresztelkedik meg. Alapvetően itt arról van szó, hogy egyesek próbáltak amellett érvelni, hogy a holtak nem támadnak fel. Erre hozza fel ellenérvként ezt Pál.

Amint már említettem, a korinthusi gyülekezet nagyon komoly problémákkal küszködött, testiesek voltak, és megosztás volt a hívők között, sőt sok különféle furcsa elképzelést és tanítást tettek magukévá. Pál ebben az első hozzájuk intézett levelében kitér ezekre a kérdésekre, és megpróbálja helyretenni ezeket a dolgokat.

Úgy tűnik akadtak a korinthusi gyülekezetben olyanok, akik a halottakért keresztelkedtek meg. Vegyük észre, hogy Pál itt nem ítéli el azokat, akik ezt teszik, de egyetértést sem fejez ki. Pál csak egyszerűen megemlíti, hogy egyesek ezzel a gyakorlattal éltek, és rámutat arra, hogy ez egyáltalán nincs összhangban azzal, amit hirdettek. Hiszen ha a holtak nem támadnak fel, akkor mi szükség van arra, hogy valaki egy halottért megkeresztelkedjen? Pál tehát ezt csak azért említi meg, mert szeretett volna rámutatni arra, hogy a korinthusiak elmélete és gyakorlata egyáltalán nem állt összhangban egymással.

Nem lenne tehát helyes ez a vers alapján egyfajta bevett szokássá tenni ezt a gyakorlatot a gyülekezetben. Érdemes megvizsgáljuk a hermeneutika törvényeit, amely az Ige értelmezésére vonatkozóan lát el bennünket vezérelvekkkel. Vajon mit találunk a hermeneutikában arra vonatkozóan, hogy mit alkalmazhatunk általánosan elterjedt gyakorlatként napjainkban a gyülekezeteinkben? A hermeneutika törvénye alapján azt a gyakorlatot fogadhatjuk el, amelyről Jézus tanított, amellyel találkozunk az Apostolok Cselekedeteiben, valamint az újszövetségi levelekben.

Gondoljunk csak az úrvacsorára. Jézus Krisztus tanított az úrvacsoráról, a korai egyház is vett úrvacsorát, hiszen ezt látjuk az Apostolok Cselekedeteiben. Pál pedig itt az első korinthusi levélben tanít az úrvacsoráról. Ezek alapján tehát elfogadhatjuk általános gyakorlatnak napjaink gyülekezetében, és ezért veszünk mi is rendszeresen úrvacsorát.

De ugyanez vonatkozik a bemerítkezésre is. Jézus tanított róla, a korai egyházban gyakorolták, a Róma 6-ban pedig Pál tanít erről a témáról. Ezért a bemerítkezés is teljesen legitim gyakorlat napjaink gyülekezetében.

Ezzel szemben azonban egészen más a helyzet egymás lábának megmosásával kapcsolatban. Igen, Jézus tanított erre bennünket, az Apostolok Cselekedeteiben azonban nem találunk utalást arra, hogy a korai egyház tagjai az összegyülekezéseik alkalmával megmosták volna egymás lábát, kivéve azt az esetet, amikor Dorkaszt megdicsérték azért, hogy megmosta a tanítványok lábát. Sőt hozzá kell tennünk, hogy az újszövetségi levelekben sem találunk erre vonatkozóan semmiféle tanítást. Mindezek ellenére egyes gyülekezetek ma is gyakorolják ezt. Azonban nem sorolhatjuk az általános gyülekezeti gyakorlatok közé mert nem felel meg a hermeneutika törvénye által felállított követelményeknek.

Egyes helyeken azonban megmossák egymás lábát a hívők, és bevallom, hogy a 70-es években, amikor nagyon sok hippit tért meg, akik közül sokan mezítláb jártak, mi is majdnem bevezettük ezt a gyakorlatot. De akkor egy teljesen más motiváció vezérelt bennünket. A szőnyegeinket igyekeztünk megóvni. De ezt csak a vicc kedvéért a margóra mondom.

Visszatérve az 1 Korinthus 15-höz, a 29. vershez, amikor Pál azt mondja: *Különbem mi értelme van annak, hogy a halottakért megkeresztelkednek?*

Pál tehát nem azt tanítja itt, hogy a halottakért meg kell keresztelkedni. Ez a kijelentés sem tiltást, sem egyetértést nem tartalmaz. Pál egyszerűen ellenérvként hozza fel, hogy megmutassa a korinthusiaknak, hogy gyakorlatuk elméleti elképzeléseikkel egyáltalán nem áll összhangban.

A mormon egyházban mindezek ellenére mégis hatalmas szerepet kap a halottakért való megkeresztelkedés. Ezért vannak óriási archívumaik, ahol az ember megnézheti a családfáját, és tudomást szerezhet az elhunyt rokonairól, ha esetleg nem tudna róluk. Majd mehet, és megkeresztelkedhet a halott rokonaiért, és ezzel kiszabadíthatja őket a pokolból. Ennek eredményeképpen azonban sok olyan mormonnal találkozunk, akik megpróbálják felvenni a kapcsolatot halott rokonaikkal, hogy engedélyt kérjenek tőlük arra, hogy helyettük megkeresztelkedjenek. Ezáltal mindenféle spiritizta gyakorlatba is belekeverednek. Persze nem minden mormonra jellemző ez. Nagyon sokukra azonban igen. Azt hiszen ezzel azonban egy kicsit elkalandoztunk.

30. *Miért vállalunk veszedelmet mi is minden percben?*

Pál arra emlékezteti a korinthusiakat arra, hogy az ő élete minden nap veszélyben van, és ha nem lenne feltámadás, mindez hiábavaló és értelmetlen lenne.

31. *Naponként a halállal nézünk szembe, oly igaz ez, testvéreim, mint a veletek való dicsekvésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*

32. *Ha csak emberi módon küzdöttem a vadállatokkal Efezusban, mi hasznom belőle? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor „együnk és igyunk, mert holnap úgylis meghalunk”.*

Mint ahogy azt az epikuroszai filozófusok hirdetik.

33. *Ne tévelyegjétek: „A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság!”*

34. *Legyetek valóban józanok, és ne vétkezzetek, mert némelyek nem ismerik az Istent: megszegyénítésekre mondom ezt.*

35. *De megkérdézhethé valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?*

Az Ige azt tanítja, hogy amikor Jézus Krisztus eljön az egyházáért, magával hozza azokat, akik Krisztusban meghaltak. Ezt látjuk az 1 Thesszalónika 4,14-ben. Amikor tehát Jézus eljön az Ő népéért, azokkal együtt érkezik, akik már a korábbiakban hívőként elhunytak. De vajon milyen testben érkeznek majd Krisztussal mintegy a mi fogadtatásunkra az elhunyt szeretteink, a hívők, akiket ismertünk és meghaltak? Vajon megismerjük-e majd őket? Egyesek ezt bizony gúnyolódva kérdezték: *Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?* Gúnyt űztek a feltámadásból. Ugye úgy gondolták, hogy nincsen feltámadás.

Nekik mondja Pál a 36. versben: *Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad,*

Pál tehát azoknak mondja ezt, akik annyira biztosak voltak abban, hogy a halottak nem támadnak fel. Pál azt mondja nekik, hogy esztelenek, hiszen még a természet is a feltámadás mellett tesz tanúbizonyosságot. Hiszen: *Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad,*

37. *és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét.*

38. *De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet.*

Azt mondjátok, hogy nem hiszték a holtak feltámadásában? Ostobák vagytok, mondja Pál. Hiszen a természet is a feltámadásról tanúskodik. Amikor elvetitek a magot, annak először el kell hálnia, hogy kikelhessen. Amikor elvettek valamit, akkor a magot vetitek el, nem pedig a kész növényt, a búzát vagy valami mást. Isten ad annak olyan testet, amelyet elhatározott.

Például képzeljük csak el, hogy odaállsz elé, és odatartasz az orrom elé egy csúnyácska virághagymát. Erre én megkérdézem, hogy: „Mi akar ez lenni? Hiszen ez annyira undorító!” Mire te azt válaszolod, hogy: „Ez, kérem, egy kardvirág.” „Még hogy kardvirág? Biztos vagy te ebben?” Pedig ez egy

kardvirág. Úgyhogy fogom ezt az undorító hagymát, elásom és elkezdem öntözni, és akkor mi történik? Elhal, de a folyamat részeként két részre szakad. Egyrészt gyökeret ereszt, másrészt pedig egy aprócska hajtás elkezd felfelé nőni. Egy kis fehér hajtásról van szó, amely abban a pillanatban, ahogy kibújik a föld alól, és levegőt kap, zölddé változik. A hajtás egyre csak nő, megerősödik, és lassan ezen a száron apró bimbócskák jelennek meg. Amikor azok kinyílnak, hirtelen csodálatos színes virágokkal találjuk szembe magunkat. Fehérékkel, lilákkal, pirosakkal és rózsaszínűekkel. Akkor rádöbbenek, hogy ez az a kardvirág, melyet olyan undorító kis gumószerű valamiként földbe temettem, és öntözni kezdtem.

Valóban így van. Mi elvetjük a magot, és Isten ad neki olyan testet, amelyet elhatározott. Nem magát a virágot temettük el a földbe és kezdtük el öntözgetni, hanem a virághagymát, amely elhalt, és utána kihajtott, és kapott Istentől egy új testet, egy új formát. Pál azt mondja, hogy így van ez a halottak feltámadásával.

39. *Nem minden test egyforma, hanem más az embereké, más az állatoké, más a madaraké, és más a halaké.*

40. *Vannak mennyei testek, és vannak földi testek, de más a mennyeiek fényessége, és más a földieké.*

41. *Más a nap fényessége, más a hold fényessége, és más a csillagok fényessége: mert egyik csillag fényességben különbözik a másik csillagtól.*

Az egyik hatalmas hőt termel, és hihetetlen mennyiségű fényt sugároz, a másik visszaveri azt. Tehát az égitestek is különböznek egymástól.

42. *Így van a halottak feltámadása is. – És most a mi testünkről beszél Pál. – Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban;*

43. *elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.*

44. *Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test.*

Jelenleg én az érzéki, vagyis a földi testemben vagyok. Az igazi énem nem ez a földi test, hanem a lélek. A testem csupán egy eszköz, amely segítségével kifejezhetem önmagam. Én is a testemen keresztül tudom kifejezni, hogy mit gondolok, mit érzek. És ez rád ugyanúgy érvényes. Vagyis ilyen szempontból azt mondhatom, hogy a testünkön keresztül ismerjük meg egymást. Ezáltal tudjuk egymást megismerni, elfogadni, megszeretni. Istennek ez volt a terve, hogy a test közvetítésével szerető mély kapcsolatba kerülhessünk egymással. Az én testem azonban nem teljesen egyenlő azzal, aki vagyok. Ez csak egy eszköz, egy csatorna, amelyen keresztül kifejezhetem önmagam. Egy napon ezt a múlandó, gyenge testet is elülteti majd Isten a földbe. És egy napon Isten majd engem is feltámaszt dicsőségben,

halhatatlanságban. Viszont van egy földi testünk, amely majd a földben végzi, de van egy lelki testünk is, amely már el van készítve a számunkra.

Pál ismét visszatér erre a kérdéskörre a Korinthusiakhoz írt második levelében, mégpedig az 5. fejezetben.

Az első versben azt írja: *Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*

Itt az új testünkről beszél, amelyet Isten elkészít számunkra.

2. *Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat,*

6. *Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;*

8. *De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. - Vagyis beköltözni az új testünkbe.*

Jézus a János 14,2-ben azt mondja: „Az én Atyán házában sok lakóhely van, és én elmegyek, és helyet készítek nektek”.

Jézus itt is az új testünkről beszél. Az én lelkem tehát egy dicsőséges hajlékba költözik majd, egy új testbe.

Bevallom őszintén, engem mindig nagyon foglalkoztattak földi testünk határai. Mindig azon voltam, hogy ezeket a határokat megtaláljam. Nagyon érdekes látni azt, hogy milyen magasra tud ez a test ugrani, milyen gyorsan tud futni, hogy hol vannak a határai. De milyen izgalmas lesz majd felfedezni az új testünket, hogy annak hol vannak a határai. Biztos vagyok benne, hogy a földi testünk a lelki testünk nyomába sem ér majd. Létezik tehát érzéki test, és van lelki test is.

45. *Így is van megírva: „Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám pedig megelevenítő Lélekké.”*

46. *De nem a lelki az első, hanem a földi, azután a lelki.*

47. *Az első ember földből, porból való, a második ember – Jézus Krisztus – mennyből való.*

Én tehát születésemkor Ádám földi, vagyis érzéki testét kaptam meg, egy napon azonban egy új lelki testet kapok majd Jézustól, és hasonlóvá válok majd Jézushoz.

Az 1 János 3,2-ben ezt olvashatjuk: *Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanak fogjuk őt látni, amilyen valójában.*

A második testünk, a lelki testünk tehát az Úrtól van. Tőle kapjuk majd.

48. *Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyből való, olyanok a mennyekiek is.*

49. *És amint viseltük a földieknek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is.*

50. Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot.

Ezért van szükségünk egy új, lelki testre. Amikor Isten megteremtette földi testünket, amelyben jelenleg is élünk itt a földön, földből készítette azt.

Az 1 Mózses 3,19-ben azt mondja Isten: „Bizony por vagy és vissza fogsz térti a porba.” Ugyanabból a 17 alapelemből tevődik össze a mi testünk is, mint a talaj.

Egyszer egy kisfiú, amikor az édesanyjától megtudta, hogy porból vagyunk, és por leszünk izgatottan futott le a konyhába, és azt mondta: „Anyu, Anyu, gyere gyorsan! Benéztem az ágy alá, és valaki vagy éppen most jön, vagy éppen most megy el.” Isten azonban nem a lelkünkről, hanem csak a testünkről mondta azt, hogy porból van.

Fontos felismernünk azt, hogy nemcsak, hogy a föld elemeiből állította össze Isten a földi testünket, hanem hogy ez a földi test kimondottan földi használatra is készült. Isten tehát úgy tervezte meg a testünket, hogy a földön uralkodó viszonyoknak feleljen meg. Pontosán úgy alkotta meg a testünket, hogy elbírtja a földön uralkodó légnyomást, és hogy a földi levegő összetétele legyen számára az optimális. Isten tehát a földi testünket földi használatra teremtette, ezért nem felel meg a Holdon, a Marson, a Jupiteren, egyáltalán a világűrben való használatra. Mivel testünk csak a földön életképes, az űrhajósok kénytelenek mesterségesen megteremteni maguk körül a világűrben a Földre jellemző viszonyokat, hogy életben maradhassanak. Ezért kell szkafandert viselniük, amelyben tartósan a Földön tapasztalható légnyomással egyezik a nyomás, és ezért van szükségük olyan gázpalackra, amelyben a nitrogén és az oxigén összetétele ugyanolyan, mint a Földön. A földi testünket tehát nem a Holdra tervezte Isten, hanem kizárólagosan a Földre.

Vagyis a földi testünk nem való mennybeli használatra sem. Test és vér nem örökölheti Isten országát. Isten azonban szeretné, ha mi ott lehetnénk az Ő dicsőséges jelenlétében a mennyben. Ehhez azonban nem szkafandert ad majd gázpalackkal, hanem egy új testet, mely teljes mértékben igazodik a mennyben uralkodó viszonyokhoz.

Isten gyermeke számára tehát a halál valóban nem más, mint egyfajta álomba merülés, hiszen annyi történik, hogy kilépünk, kiköltözünk a régi, földi testünkből és beköltözünk abba az új házba, amelyet Isten készített nekünk. Ilyen egyszerű az egész. Ne feledd tehát, hogy amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak magot, és Isten olyan tested ad annak, amelyet elhatározott.

A lényeg tehát az, hogy új testem lesz. Nem tudom mennyire fog ehhez a földi testemhez hasonlítani, de nem is ez számít. Ha Istennek tetszeni fog, akkor nekem is tetszeni fog. Persze azért remélem, hogy jobb lesz, mint ez a földi testem.

Tehát 50. Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot.

51. *Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.*

52. *Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.*

53. *Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.*

Pál tehát itt egy új kinyilatkoztatást oszt meg a korinthusiakkal. Egy olyan ismeretet, amelyet eddig a pontig még nem jelentett ki. Ez pedig arról szól, hogy Isten gyermekeiként egy napon mindnyájan dicsőségesen el fogunk változni. Nem fogunk mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni - hirtelen egy szempillantás alatt, mégpedig az elragadtatáskor. Mindnyájan elváltozunk tehát, és a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, a halandó halhatatlanságba.

54. *Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!*

55. *Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”*

56. *A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.*

57. *De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!*

Mi tehát mindannyian el fogunk változni egy szempillantás alatt, és új testet kapunk, amelyet Isten kimondottan a mennyei életre készített.

Hadd hozzak fel még egy példát, mégpedig a hernyó példáját. A hernyónak nagyon érdekes teste van. Kimondottan úgy tervezte meg Isten, hogy mindenfelé el tudjon mászni. Én is sok hernyót láttam már életemben kint a mezőn, sőt az autópályán is, ahogy forró nyári napokon megpróbálták átkúszni az út egyik széléről a másikra. Sokszor elképzeltem, hogy mi lenne, ha a hernyó, miközben szépen komótosan mászna az autópályán a rekkenő hőségben a megolvadt aszfalton, egyszer csak felkiáltana: „Ó, de elegendem van már ebből! De szeretnék repülni!” És elképzelhető, hogy egy-egy elszánt hernyó meg is próbálkozik ezzel. Felmászik a fára, majd leugrik, és olyan eszeveszettül dobálja a testét, amennyire csak lehet, de mégsem tud repülni, mert a teste nem úgy van megtervezve, hogy ezt lehetővé tegye. Teste ugyanis csak a mászásra alkalmas. De egy napon minden megváltozik, amikor a házfaladon, az ablakod alatt bebábozódik. Ha figyelemmel kíséred az eseményeket, akkor látni fogod, hogy a létrejött báb egy idő után elkezd rángatózni, majd végül az egyik oldala kifakad, és hamarosan csodálatos aranyszínű és fekete szárnyakat pillanthatasz meg. És egyszer csak kitör belőle egy csodaszép pillangó. Hogy mi történt? Egy metamorfózis. A régi test elmúlt, a hernyó új testet öltött. Most már nem hernyó, hanem pillangó. Most már nem kell csúsznia-másznia, mert tud repülni.

A mikor körülnézek ebben a csúnya sötét világban, néha én is azt mondom Istennek: „Uram, annyira elegendem van már a lábaimból, bárcsak tudnék repülni.”

„Íme, titkot mondok nektek – mondja Pál –: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni. Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra.”

A romlandó test romolhatatlanságba öltözik és a halandó halhatatlanságba, és én szárnyalni fogok egyenesen az Úrhoz, hogy velem legyek örökre. És mikor Jézus Krisztus visszatér, hogy uralkodjon a földön, én is visszatérek vele, de már az új testemben. Bár nem tudom, hogy az pontosan milyen lesz.

58. Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.

Az egyik csodálatos dolog abban, amikor az Úrért fáradozunk, hogy az sohasem hiábavaló. Én is voltam már úgy, hogy valamire nagyon sok energiát és időt fordítottam, a végén azonban rájöttem, hogy hiábavaló volt az egész. Amit azonban az Úrért teszel nem időpazarlás, hiszen fáradozásaink nem hiábavalóak az Úrban. Persze lehet, hogy mégis azt mondd, hogy ezek az emberek nem fogadták be Jézus Krisztust. De aki Istennek dolgozik, fix fizetést kap, nem pedig jutalékot aszerint, hogy hányan térnek meg. Isten ugyanis az elvégzett munkáért fizet neked eredménytől függetlenül. Neki az számít, hogy elvégezted azt a munkát, amire ő kért. Ezért aztán buzgólkodjunk mindenkor az Úr munkájában, tudva azt, hogy fáradozásunk nem hiábavaló az Úrban.

Pál azt tervezi, hogy elmegy Jeruzsálembe, és adományt visz az ottani gyülekezetnek a pogány gyülekezetektől jóindulatuk és szeretetük jeléül. A jeruzsálemi gyülekezet ugyanis komoly anyagi gondokkal küszködött, mindenképpen szükségük volt tehát anyagi támogatásra. Mivel a jeruzsálemiek valamelyest elzárkóztak a pogány hívők elől, Pál úgy érezte, hogy ez jó alkalom lenne arra, hogy a pogány gyülekezetek kifejezzék a jeruzsálemiek felé szeretetüket, jóindulatukat. hogy ezáltal a jeruzsálemi gyülekezetnek is megváltozzon a hozzáállása, és felismerjék azt, hogy ők mindannyian Krisztus teste, és a pogány gyülekezetekbe is az Úrban való testvéreik járnak, akik szeretik őket. Pál tehát arra kéri a korinthusi gyülekezetet, hogy gyűjtsenek egymás között adományt a jeruzsálemi gyülekezet részére. Ezt kérte Pál a Galáciai gyülekezetektől is.

Tehát 1 Korinthus 16,1: *Ami a szentek javára folyó gyűjtést illeti, ti is úgy cselekedjétek, ahogyan azt Galácia gyülekezeteinek rendeltem.*

2. *A hét első napján* – amely a vasárnapot jelentette, vagyis úgy tűnik, hogy vasárnaponként gyűlt össze a korinthusi gyülekezet -, *mindegyikőtök tegye félre és gyűjtse össze azt, ami telik tőle, nehogy akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.*

Pál tehát arra kéri a korinthusiakat, hogy még mielőtt ő Korinthusba ér, bonyolítsák le a gyűjtést a jeruzsálemi szentek javára. Nem akarta, hogy ez akkor történjék, amikor ő is jelen van.

3. *Amikor pedig megérkezem, azokat, akiket ti alkalmasnak találtok, elküldöm ajánlólevéllel, hogy adományotokat elvigyék Jeruzsálembe.*

4. *Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt fognak jönni.*

5. *Hozzátok pedig akkor megyek, ha végigmentem Macedónián. Mert Macedónián átutazom,*

6. *de nálatok talán ott is maradok, vagy át is telelek, hogy ti indítsatok útnak, ahova majd megyek.*

7. *Mert nemcsak átutazóban akarlak meglátogatni titeket, hanem remélem, hogy egy ideig ott is maradok nálatok, ha az Úr megengedi.*

Látjuk tehát, hogy Pálnak vannak bizonyos tervei. Először szeretne végigmenni Macedónián, és utána ellátogatni Korinthusba, és ott tölteni a telet. De tervei azért még meglehetősen a levegőben lógnak. Pál mindig hozzát teszi: „Ha ez az Úr akarata is.”

Jó, ha az ember rugalmas, és hajlandó lazábban venni a dolgokat és azt mondani, hogy legyen meg az Úr akarata. Úgy gondolom, hogy sokszor annyira ragaszkodunk dolgaink megszokott menetéhez, hogy nem engedjük meg Istennek, hogy megváltoztassa a terveinket. Igazából csak egyetlen módon tudjuk elkerülni azt, hogy Isten megzavarjon bennünket mindennapjaink alakulásában, ha eleve készülünk arra, hogy Isten bármelyik pillanatban beleszólhat a terveinkbe. Ha erre készen állunk, nem fog meglepetésként érni, ha Isten kopogtat. De ha minden napom minden percét gondosan beosztom, és görcsösen ragaszkodom a tervemhez, akkor valóban szörnyen élem meg azt, ha esetleg Isten beleszól a terveimbe, és a saját akarata szerint változtatja meg a részleteket. Ha azonban tervezgetés közben számolok azzal, hogy Istennek esetleg más terve lehet, akkor nem ér sokként az, amikor kiderül, hogy valóban más terve van egy adott napon vagy egy adott pillanatban.

Jakab is ezt írja a Jakab 4,13-ban: *Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendő, kereskedünk és nyereséget szerzünk;*

14. *azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.*

15. *Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.*

Jakab is azért írja ezt, mert nem tudhatjuk, hogy mit hoz a holnap. Ezért teszi Pál is hozzá mindahhoz, amit ír: „Ha az Úr megengedi.” Tehát vannak bizonyos tervei, de nem ragaszkodik hozzájuk sziklaszilárdan. Tudatában van annak, hogy Istennek esetleg más lehet a terve, és meg akarja engedni Istennek, hogy vezessen.

8. *Efezusban pünkösdig maradok,*

Ami júniusban volt. Ezután tervezte tehát, hogy Macedónián keresztül elmegy Korinthusba, ott áttelel, és onnan indul Jeruzsálembe, hogy odaérjen a páska ünnepére.

Tehát 8. *Efezusban pünkösdig maradok,*

9. *mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok.*

Nagyon érdekes, hogy Pál azt írja: Az ellenfél is sok, de én mégis ott maradok pünkösdig. Hiszen a sok ellenségre a legtöbben úgy reagálnánk, hogy igyekeznénk minél hamarabb eltűnni abból a városból. Pál számára azonban ez egy kihívás volt. Ő nem futamodott meg.

Bárcsak mi is többször mondhatnánk ezt, mint Pál, hogy egy sokat ígérő kapu nyílt meg előttem. Az ellenfél is sok, de az itt rejlő lehetőségek hatalmasak.

10. *Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én.*

11. *Senki se nézze le tehát,*

Emlékezzünk csak vissza, hogy mit ír Pál Timóteusnak írt első levelében a 4. fejezet 12. versében: *Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.* Most pedig a korinthusiaknak írja azt Pál, hogy ne vessék meg és ne nézzék le őt azért, mert még fiatal. Mert az Úr munkáját végzi őt is, akárcsak Pál.

Pál egy másik levelében beszámol arról, hogy mennyire egy húron pendültek Timóteussal, ugyanaz volt a látásuk, és ugyanaz volt a szívükön. Pál azt mondja, hogy valahogy senki más nem látja annyira hozzám hasonlóan a dolgokat, mint Timóteus.

Pál tehát kéri a korinthusiakat, hogy legyen gondjuk Timóteusra, és ne vessék őt meg a fiatalsága miatt, hiszen ő is az Úr munkáját végzi, akárcsak Pál.

11. *Senki se nézze le tehát, hanem indítsátok útnak békességgel, hogy eljőjön hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt.*

12. *Ami pedig Apollós testvért illeti,*

Lapozzunk csak vissza Pál Korinthusiakhoz írt első levelének első fejezetéhez, amikor Pál a korinthusi hívők közötti viszálykodásokról ír. Kiderül a levélből, hogy a hívők ilyeneket mondogattak egymásnak: „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.” Ugyanarról az Apollósról van ott is szó, mint itt a levél végén. Pál a levél harmadik fejezetében ismét megemlíti Apollóst ugyanezen viszálykodások kapcsán. Azt írja az 1 Korinthus 3,5-6-ban: *Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. Én ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta.*

Pál tehát Apollóssal kapcsolatban a következőket írja itt a levél végén:

12. *Ami pedig Apollós testvért illeti, nagyon kértem, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképpen sem akarta az Isten, hogy most elmenjen. De el fog menni, mihelyt alkalma lesz rá.*

13. *Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!*

14. *Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!*

Pál tehát ezt a levelét is, mint sok más levelét - például a Rómaiakhoz írt levelet vagy a Thessalonikaikhoz írt második levelet -, rövidke, de erőteljes bátorítással zárja. Itt arra bátorítja a korinthusiakat, hogy álljanak meg erősen a hitükben, és tegyenek mindent szeretetben.

15. *Kérlek titeket, testvéreim: tudjátok Sztefanász házanépéről, hogy ők Akhája zsengéje, és a szentek szolgálatára szánták magukat:*

16. *ti is engedelmeskedjétek az ilyeneknek, és mindazoknak, akik velük együtt szolgálnak és fáradoznak.*

17. *Örülök Sztefanász, Fortunátusz és Akhaikosz megérkezésének, mert ők távolléteketben pótolnak majd benneteket.*

18. *Mert felüdítették mind az én lelkeket, mind a tieteket. Becsüljétek meg tehát az ilyeneket!*

19. *Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei.*

Ne feledjük, hogy Pál Efezusban írta ezt a levelet a korinthusiaknak.

Sokszor köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka a házuknál levő gyülekezettel együtt.

Pál először Korinthusban találkozott Akvilával és Priszkával. Úgy tőnik, hogy Pál igehirdetésének eredményeként tértek meg Korinthusban, majd Efezusba mentek, és ott Pállal együtt szolgáltak.

Sokszor köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka a házuknál levő gyülekezettel együtt.

A hívőknek tehát nem kell szükségszerűen egy templomépületben gyülekezniük. Összegyűlhetnek a parkban, vagy valakinek a házában is. Hiszen ha már ketten vagy hárman összegyűlnek Jézus nevében bárhol is, az már egy gyülekezet. Hiszen ott van az Úr közöttük.

20. *Köszöntenek titeket a testvérek mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal.*

21. *Köszöntésemet saját kezemmel írom: Pál.*

Eddig a pontig tehát Pál diktálta a levelét. A befejező üdvözeteket azonban már saját kezével írta, valószínűleg nagyobb betűkkel, hunyorogva, mert már nem látott jól. Mindenképpen fontos volt azonban számára, hogy a korinthusiak tudják, hogy ez a levél valóban tőle érkezett.

22. Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott!

Vagyis legyen 'anathema'. Ez a szó áll a görögben. Ez átkozottat jelent. Az igazság az, hogy aki nem szereti az Úr Jézus Krisztus, az már átkozott.

Majd Pál hozzáteszi: „*Marana tha!*”

Ez is egy görög kifejezés. Ennek jelentése: Urunk, jöjj!

Nagyon fontos, hogy a mai anyagi világban ezt tartsuk szem előtt. Marana Tha! Az Úr jön. Igen, mi ebben a világban élünk, de már nem vagyunk e világból valók. És nem szabad ragaszkodnunk e világ dolgaihoz, tudván, hogy hamarosan eljön az Úr. Ne feledkezzünk azért bele az ideiglenes földi dolgokba, hanem koncentráljunk inkább arra, ami örökkévaló.

Pál is arra buzdít bennünket a 2. Korinthus 18-ban, hogy ne a láthatókra nézzünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

23. Az Úr Jézus kegyelme veletek!

24. Az én szeretetem mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban!